

RENAȘTEREA

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE
A VADULUI, FELEACULUI, GEOAGIULUI ȘI CLUJULUI

Redacția și Administrația:
CLUJ,
Strada Iuliu Maniu Nr. 36

APARE ODATA PE SĂPTĂMÂNĂ

Abonament: 300 Lei la an

Redactor responsabil:
Dr. OREST BUCEVSKI
Telefon 13-74

Nr. 8210—1927.

NICOLAE

din mila lui Dumnezeu, dreptcredinciosul Episcop al Eparhiei Vadului,
Feleacului și Clujului.

Preacucernicilor protopopi, cucernicilor preoți și tuturor dreptcredincioșilor creștini din reînviata Episcopie a Vadului, Feleacului și Clujului: Har și pace dela Dumnezeu, Părintele ceresc, iar dela Noi salutare și binecuvântarea Noastră Arhipăstorească.)*

„Mărește suflete al meu pe Împăratul
cel-ce s'a născut în peșteră“.....

(Pripeala la Nașterea lui Christos)

IUBIȚILOR MEI FII SUFLETEȘTI!

A sosit iarăși ziua cea mare și frumoasă, când ne îndreptăm privirile și ochii noștri sufletești spre ieslele din Vifleim, ca să împreună glasul nostru cu corul îngerilor și să cântăm „*Hristos se naște, măriți-L, Hristos din ceruri întimpinați-L*“.

Da, iubiților Mei fii sufletești, Hristos vine azi iarăși în casele noastre, la vetrele noastre, să ne aducă solie de pace și între oameni bună învoire; vine iarăși ca înger în chipul blândeței, în chipul nevinovăției, în chipul cel curat, măreț și dumnezeesc, să alunge dintre noi păcatul urei și al dușmăniei și să ne înfrățescă, ca să prăznuim cu vrednicie ziua ce ne aduce aminte de venirea Lui pe pământ.

Și dacă noi oamenii, ținem și așteptăm pe un oaspe oarecare, cu casă curată, cu masă mai bogată și cu pat curat, se cuvine, ca pe acest trimis al lui Dumnezeu, să-l așteptăm cu inimile și mai calde, cu întreaga noastră iubire, care suntem datori să o dăm lui Dumnezeu, pentru darul cel mare și neprețuit ce ne face azi prin unul născut Fiul Său.

E adevărat că bunul Dumnezeu în sfaturile Sale nepătrunse de mintea omenească hotărăște de multeori încercări grele pentru oameni, precum decurând ne-a încercat greu și neamul nostru, răpindu-ne fără de vreme pe Regele Țării, pe prea iubitul și marele nostru *Rege Ferdinand I*, înfăptuitorul întregirii hotarelor noastre, iar numai la câteva luni și pe cel mai luminat și distins sfetnic al său; — dar în același timp nu trebuie să uităm dragostea și părinteasca Sa purtare de grijă cu care neîncetat ne înconjoară.

Ne este încă viu în aducerea aminte ce boală primejdioasă s'a abătut în acest an asupra poporului și a Țării noastre și Dumnezeu ne-a ferit de îngrozitoarele ei urmări mai întinse. Acea boală a copiilor, numită „paralizie infantilă“, care atacă creierul plâpând al copilului și din om întreg îl face surdo-mut, altădată îi atinge mâinile și picioarele și le înțepenește, ca să se târască mai mult decât să poată umbla după

*) Această pastorală se va citi în toate bisericile noastre din Eparhie în ziua 1 și eventual a 2-a de Crăciun.

chipul și asemănarea lui Dumnezeu, iar uneori îi atinge șirea spinării, îi încovoie trupul și-l face din om — neom, cine n'a auzit de dânsa? Ea a îngrozit multe mame și a înfiorat pe mulți părinți, cari își iubesc odraslele lor, unii chiar au găsit, că ar fi cazul, ca să ducă copiii în altă parte, ca și cum nu ar sta în mâna lui Dumnezeu soarta oamenilor, ori unde ar fi ei. Ba ceva și mai mult: această cumplită boală putea să primejduiască înșasă temelia și viitorul neamului nostru în care noi ne punem cele mai frumoase nădejdi.

Laudă însă se cuvine să dăm lui Dumnezeu, chiar acum în ziua de bucurie a pruncilor, că ne-a ferit de această pacoste, care și-a făcut cuib mai ales în familiile orășenilor cu locuințe întunecoase și umede și în urma hranei neîndestulătoare pentru fragedele mlădițe ale familiilor muncitorilor din fabrici, fără casă, avizați numai la câștigul cu palma din sudoarea feței.

Și cât de amar este acest câștig, mai ales, când patronii închid fabricile și rămân muncitorii cu sutele și miile fără de lucru și plată, — au simțit-o și frații noștri din Ardeal, cari au luat bățul pribegiei, și au trecut Oceanul în spre America.

Ori credincioșii noștri dela sate, dacă, pe lângă ruga către Dumnezeu, mai sunt cât de cât și băgători de samă, dacă lucrează și folosesc pământul ca izvor de bunăstare materială și morală, dacă țin căsuțele lor în curățenie, dacă mamele cultivă cânepa și inul, dacă le torc și țes din ele, atunci pot ținea și copilașii lor în curățenie, îi pot îmbrăca mai bine și-i pot scuti la aer curat de aceste boale, cari seceră multe vieți nevinovate, aducând în multe familii jale și durere, fără putință de mântuire.

Veți griji deci voi, iubitelor mame, de odoarele voastre, veți căuta să-i încălziți la sânul vostru de mamă, cu toată căldura sufletului vostru, îi veți crește în frica Domnului și nu veți înceta de a-i face temători de Dumnezeu și iubitori de Hristos, care azi s'a născut și caută să intre în casele voastre.

„În numele lui Isus, tot genunchele să se plece, ale celor cerești și ale celor pământești” — ne spune apostolul Pavel în scrisoarea sa către Filipeni, cap I, vers 5. și tot după cuvântul acestui Apostol: „Domn este Isus Hristos intru mărirea lui Dumnezeu-Tatăl”.

Tălmăcind acest cuvânt al Apostolului, sub plecarea genunchelor înțelegem și plecarea inimei spre fapte bune.

Cel păcătos, cel lipsit de bunul simț, nu și pleacă nici genunchele, dar nici urechea ca să audă glasul celor din suferințe.

Și către aceștia ne îndreptăm și-i chemăm azi și pe ei să-și plece genunchele și inima în ziua nașterii Domnului și să cânte și ei cu creștinii adevărați: „Christos se naște, măriți-L”. Cerurile spun mărirea lui Dumnezeu și facerea mâinilor. Lui o vestește tăria, — o vestește dragostea nemărginită ce s'a revărsat asupra neamului omenesc, atunci, când pe pământ a venit Fiul lui Dumnezeu, luând trup omenesc, înfășat în scutece sărăcicioase și culcat în iesle de dobitoace, ca să ne spună în modul cel mai lămurit, că nu în scutece de mătăasă, nici în palatele crăești sălășluiește adevărata fericire, ci în bogăția inimei și în curățenia sufletului oamenilor.

Din bogăția aceasta a inimei, ne-a împărțit și nouă Fiul lui Dumnezeu, toate darurile cerești, cari fac desăvârșirea, ne-a lăsat moștenire învățăturile Sale cele curate și mult grăitoare, pe urma cărora, ne întocmim viața noastră de creștini adevărați.

„Nu în ospețe și în beții, ci în virtuți creștinești”, ne spune tot apostolul Pavel, se cade să trăim, dacă vrem să fim socotiți fii ai lui Dumnezeu și următori ai lui Hristos, a cărui naștere o prăznuim azi.

Numele de creștin nu este de ajuns pentru mântuirea noastră, pentru înălțarea și pentru îmbogățirea sufletului nostru cu comori cerești. Faptele creștinești și credința adevărată în Dumnezeu, acestea singure ne pot fi de folos și ne pot mântui.

Colindele frumoase, cântate de feciorii noștri trezi și cuminți, sunt picuri de ploaie cerească pe inimile celor ce le ascultă în sara de ajun; pe când colindele ieșite din guri scaldate în spuma băuturilor otrăvitoare, sunt meșteșugiri de ale diavolului,

urâte și neplăcute lui Dumnezeu și oamenilor.

Să căutăm deci, ca fiii noștri să ia pavăza credinței, cu care pot stinge toate săgețile vicleanului și să nu ne spurce praznicele cu otrava băuturilor fără de rost. Jocurile lor să nu treacă în certe, bătaii, și chiar omoruri, căci nu așa dorește Domnul să sărbătorim praznicul nașterii Fiului Lui.

Priveghiați deci, voi mame, fiți îngeri păzitori ai fiilor voștri, voi părinți și bunici, încărunțiți în zile grele, nu lăsați să se abată asupra caselor și asupra satelor voastre obiceiuri urâte, cari întunecă zilele frumoase de sărbătoare.

Dați, cei cu dare de mână darul vostru, jertfa voastră pentru a putea fi îmbrăcați niște copii săraci și orfani, dați văduvelor și celor neputincioși hrană și îmbrăcăminte, opriți dela întruniri sălbatice pe fiii și fiicele voastre, feriți-i de desfrâul și indeletnicirile dobitocești, cari toate sunt pe placul dușmanilor neamului nostru, dar sunt spre durerea și mâhnirea noastră, a celor ce ne ostenim și muncim pentru întărirea neamului nostru creștinesc și iubitor de Hristos.

Puneți, voi mame, pe capul fetițelor voastre pantlicuțele nevinovăției și ale curățeniei, feriți-le de mândrie, de gelozie, de ură și invidie, — aceste păcate grele și primejdioase. — Învățați-le să iubească tot ce e românesc și național, ca mâne, când vor fi și ele mame, să înțeleagă, că portul nostru, cu țesături și lucruri cusute de mână lor, este podoaba cea mai frumoasă a trupului și a caselor creștine.

Nu lăsați să ne împestrițeze portul nostru național cu tot felul de iscoade culese de prin șetrele târgurilor; faceți, ca pielea de miel și lâna de oaie să nu lipsească din casele voastre și acestea să nu le vindeți pe prețuri de nimic altora și voi să cumpărați sdrențe scumpe, de culori respingătoare și lipsite de farmecul ce ni-l dă portul nostru național.

Întoarceți-vă toți, ca odinioară apostolul Pavel și vă faceți din protivnici ai datinelor vechi și frumoase, din protivnici ai portului nostru ales, următori ai căii care poate scoate din robia întunerecului și din robia păcatului, deschizându-ne porțile spre împărăția lui Dumnezeu.

Inimile voastre să tresară azi de bucurie la glasul îngeresc „*Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună învoire*“. Apropiati-vă cu evlavie, cu smerenia sufletului vostru de lăcașul ieșelor din Vifleim, de unde „*a răsărit soarele dreptății și lumina cunoștinței*“.

Să ne însuflețim deci tot mai mult de Domnul Hristos, să-l îmbrățișem în sufletul nostru și să-i facem loc în casele și colibile noastre, în sufletele și inimile noastre și să-l rugăm să nu se despartă de noi până la răsuflarea noastră cea din urmă. Să ne încordăm puterile, ca să cadă de pe ochii noștri păianguenul, care nu ne lasă să vedem binefacerea razelor luminei și căldura care o răspândesc învățăturile lui Isus cele vecinice și neînșelătoare.

Pe apostolii minciunii plătiți cu bani grei de străini să nu-i lăsați să intre în casele voastre, iar învățăturile lor rătăcite să vă găsească gata, de a-le alunga din suflet, ca pe otrava care ucide, și atunci darul Domnului nostru Isus Hristos va fi cu voi cu toți în toate zilele vieții voastre și vă va fi inger păzitor în drumul vieții în veci Amin.

Dat în Reședința Noastră Episcopescă din Cluj, la sărbătoarea Nașterii Mântuitorului, din anul Domnului 1927.

Al Vostru al tuturor de tot binele voitor :

Nicolae,
Episcop.

Caritatea în cadrele misiunii pastorale

După Wiesen: „Seelsorge u. Seelsorgehilfe“
(Urmarea II.)

Nu numai legătura ființială internă dintre păstoria suflă și activitatea caritativă, ci și o seamă de momente externe pretind dela preot o intenzificare a gândirii, vieții și acțiunii caritative în mijlocul comunității creștine.

Cercetând originea multelor piedeci, cari stau deacurmezișul drumului ce are de urmat preotul harnic, ne vom izbi în primul rând de spiritul unui adânc egoism, care predomină totul. Ce-i drept egoismul totdeauna a fost ca un demon în pieptul omului. În ultimele decenii însă acest tiran s'a impus atât de mult, a încătușat orice năzuință nobilă, încât a făcut posibilă revărsarea puhoiului de evenimente catastrofale, cari au zguduit întreaga omenire.

În politică, în viața culturală, socială, economică, egoismul este puterea care deține sceptrul.

Nu numai comerciantul de azi, care prin reclame costisitoare așează în vitrine cele mai scandaloase articole ale modei, ori angajază sume enorme în fel și fel de întreprinderi rușinoase, din pofta de câștig, trecând peste orice considerații de ordin moral, este stăpânit de egoism; ci și literatul, omul de cultură, politicianul etc.

Viața modernă în absolut toate manifestările ei este determinată de cariere, profit, avantaje și comodități.

Unde mai găsim azi acel altruism, care caracterizează sutele de mii din perioada de eroism a creștinismului? Găsi-vom azi un procent, cari să se avânte eroic în lupta contra relelor sociale, jertfind totul ceace egoismul le îmbie? Nu. Lumea întreagă știe ce sunt azi acei propagandiști ai ideilor de nivelare a diferitelor clase sociale din Rusia. Nimic mai mult decât niște tirani sângeroși, o ceată de cea mai rea speță de aventurieri, cari au distrus totul, pentru a-și bate joc de milioane de oameni pașnici, necinstindu-le credința și furându-le avutul.

Azi totul este produsul grăbit al egoismului, care ca o rețea puternică de oțel a îngădit lumea modernă.

Situația este deci și mai critică, când avem să considerăm acest rău individual, ca un sistem în care se mișcă totul, nemijlocit prin influința dăunătoare ce o exercită asupra pulsului întregii vieți, aduce grave stricăciuni și vieții religioase.

Să nu ne facem prea mari iluzii dacă mai auzim și azi sunetul clopotelor, ce chiamă credincioșii la liturghie, ori vedem din când în când bisericile pline. În cea mai mare parte, mai cu seamă la orașe, viața în suflete numai spuza credinței strămoșești, e destul o scânteie ca un vulcan clocotitor să erupă. Avem mai mult manifestări ale credinței, practicate prin obicei, lipsite de un conținut mai adânc.

Ar putea creia creștinismul adânc simțit și trăit, atâtea împrejurări nevrednice de trai, în cari o duc sute de mii, milioane de frați, cari muncesc până la îndobitocire? Nu. Dacă puterile creștine ar fi acționat, în trecutul apropiat și ar acționa și azi efectiv asupra culturii masselor, normând viața, dacă marea poruncă creștin-socială a iubirii deaproapelui, ar fi străbătut viața cu puterea-i binefăcătoare, aspectul lumii ar fi altul. Atâtea rele sociale, cari sunt produsul formelor economice anti-creștine ar fi inexistente. Ar fi scutiți atâți oameni de bine de a-și cheltui forțele în lupta îndârjită contra alcoolismului, divorturilor ș. a.

Este deci ceva putred la temelie a vieții de azi.

„Materialismul, mamonismul, egoismul dus până la extrem, chiar și epicureismul, sunt pecetea oficială a vieții sociale și economice din zilele noastre.

Ignorând ce-i spiritual și etern și ocupat numai cu cele trecătoare de aci, în aceasta consistă toată viața. Viața de dincolo să ne intereseze cât mai puțin, este lozinca multor cercuri sociale. Goana nebună și lipsită de orice considerare, după bani și plăceri senzuale s'a infiltrat pretutindeni. Bani, în orice chip bani, și dacă nu-i posibil în mod cinstit, atunci și altfel. Aci nu există limite și legi, cari să pună stavilă. Nu porunca de sus, nu vocea conștiinței și nu considerarea pentru binele obștesc și binele deaproapelui. Aci se trăiește și lucră după rețeta lui Nietzsche. Cine-i inferior sub raportul conștiinței și al pum-

nului, acela dispare. Rol joacă azi în viața și raporturile sociale ale omului, în presă și în conversație, ca nici odată în sânul popoarelor creștine, numai „morală celor de sus“, brutală și lipsită de orice considerare, cum domnește între animale și care-i nedeamnă de om, la fel perversitatea spiritului creștin, înșelăciunea, cămătăria și fraudă. Setea după plăceri ia proporții tot mai mari și generale. Calitatea plăcerii pierde tot mai mult sub raportul fineței și curățeniei, iar cantitatea tot mai puternică și amănunțită — deci numai indicii despre o situație sufletească și bolnavă“.

Care alta poate fi menirea preotului în actualele împrejurări, decât de a se folosi de mijloacele ce-i stau la dispoziție stârpind răul din rădăcină. El și numai el în baza iubirii creștine poate crea o nouă mentalitate în viața publică, poate reforma gândirea universală. Este în ajunul unei lupte reformatoare, în care biruința este dependentă, de iscusința și îndârjirea cu care va ști respinge atacul unei lumi formaliste. Lupta pe care trebuie s'o poarte înseamnă infiltrarea puterilor culturale creștine în organismul social. Subtrăgându-se, cine-l va înlocui? Ce altă putere de viață, în afară de creștinism, poate vindeca ranele sângerânde ale societății?

„Creștinismul singur poate organiza societatea, organizând sufletul, care este grăuntele ajutorului social creștin, din care se desprinde întreagă practica socială creștină“. (Föerster).

Arma lui este iubirea. Iubirea prin care Mântuitorul a înfrânt răutatea fariseilor, a adus un nou duh de viață pe pământ. Iubirea care din niște simplii pescari modeste, a făcut niște forțe de elită într'u transformarea lumii vechi. Iubirea care a ridicat mii și mii din noroiul păgânismului, până la martiriu pentru Hristos propovăduitorul ei.

Ea singură azi poate elimina stările de încordare dintre diferitele clase sociale și dintre popoare. „Azi avem lipsă de credință în faptul, că este posibilă o îmbunătățire a situației. O îmbunătățire, care va interveni prin iubire, căci ea singură are mai mare valoare, decât întreaga noastră politică socială“. (Adolf Wagner).

Există oare vre-o invenție omenească superioară ei? Nu.

Prin ea preotul cu siguranță se va putea achita de frumosul rol ce-i revine în reforma socială. Poate realiza aceea distinctă menire, ce se estinde departe de marginile locale și temporale, ale cercului lui obișnuit de activitate, care constă în transformarea actualei concepții despre viață. Omul de mâne prin binecuvântata acțiune a iubirii, va fi conștient despre demnitatea naturii sale, iar în raporturile față de semenii, va acționa după principiul fraternității.

Cuvântul fără de fapte e mort. Propagarea iubirii prinde rădăcini și se poate desvolta alimentată fiind de practică. Iubirea propagată ridică moralul, iubirea aplicată înlătură lipsurile materiale. Mulțimea cu drept cuvânt așteaptă, ca biserica prin reprezentanții ei să adeverească țări iubirii predicate atât de intențiv dela amvon prin fapte ale îndurării.

Însuși Isus Hristos, primul păstor s'a îngrijit de nevoile corporale ale mulțimei, de boale, de cei năpăstuiți; deși venise să clădească un imperiu spiritual, să salveze sufletele. Și chiar această activitate izvorâtă din iubire față de oameni, a avut cel mai mare efect pentru primirea evanghelului său. Deci caritatea creștină, medicina vindecătoare a relelor sociale, activată prin preot are un dublu caracter: a) De propovăduitoare a iubirii față de Dumnezeu și aproapele. b) De ajutorătoare și salvatoare a celor lipsiți.

Sunt demne de amintit în această legătură de idei următoarele cuvinte de îndrumare ale unui Ierarh, adresate preoților săi în pastorală de sf. sărbători ale Nașterii Domnului: „Îngrijiți-vă, două ore de binele material al unui om năcăjit, și în ora a treia i-ați câștigat sufletul“.

Dacă interesul social, pretinde o cât mai neîntârziată intervenție și activitate a preotului în senzul arătat, nu mai puțin înșasă ființa misiunii lui pastorale pretinde acest lucru. Luptând contra relelor, preotul satisface chemării sale.

Mulțimea apreciază valoarea unui lucru după felul cum se manifestă.

Nu munca înșasă îi impune, ci rodul. Poruncile divine: iubește pe Dumnezeu din

tot cugetul și sufletul tău, iubește pe de-a-proapele ca pe tine însuși, abia în aplicarea lor trezesc luarea aminte. Prin practica carității (rodul iubirii creștine nutrite în suflet și aplicate în extern) preotul aduce o dovadă perceptibilă despre folosul real al bunurilor în serviciul cărora s'a pus. Iar dacă pentru mulțime cuvântul e ceva de sărbătoare, cuvântul devenit fapt, prin folosul ce-l prezintă, este ademenitor și ușor de însușit. Abia când toți cei încredințați preotului spre conducere vor ajunge să practice caritatea după exemplul dat de conducător, vor putea constitui o comunitate. Simplul comunism dela sf. jertfă Duminecală, în cazul când nu-i realizat prin iubire și în tot timpul, nu constituie o comunitate creștină. Aspectul unei adevărate comunități creștine este cel al unei mari familii, în fruntea căreia stă preotul. Această iubire reciprocă, ce leagă între oală pe membrii unei familii, trebuie să lege și pe cei ai unei comunități. Simpla perifrază juridică ori fixare canonică a limitelor de extenziune a unei comunități n'are valoare, când lipsește chiagul ce unește părțile spre o unică colaborare, adică iubirea creștină.

(Va urma)

Conferința d-lui profesor univ. Dr. Silviu Dragomir

Duminecă 11 c. în ciclul conferințelor aranjate de Soc. femeilor ortodoxe, a vorbit la Universitate, în fața unui public select și foarte numeros, dl prof. univ. Dr. Silviu Dragomir având ca subiect: „Revoluția religioasă a călugărului Sofronie“ (1759—61).

Cu obiectivitatea caracteristică istoricului adevărat, conferențiarul cu documentele în mână, a lămurit un capitol din frumoasa, disperată și dramatic zguduitoră luptă, pe care țaranul ortodox din Ardeal, în urma blestematei uniri dela 1700, a avut s'o dea în sec. 18, pentru apărarea legii sale strămoșești, din toate părțile amenințată cu nimicire.

După ce arată cu clasică limpezime împrejurările, care au sfâșiat neamul românesc la 1700, impunând — spunem noi

celor slabi de îngeri sau dornici după un blid de linte — Unirea, care n'a fost decât o dibace, dar criminală manoperă politică a dușmanilor neamului românesc, conferențiarul expune în vibrante și totodată documentate cuvinte situația nenorocită a românilor ortodocși, rămași fără conducător bisericesc, dar cari cu atâta bărbăție au dus lupta pentru apărarea credinței lor, încât au stors și admirația străinilor. Totul dădeau stăpânirii „dar sufletul e al lui Dumnezeu, care l-a zidit și răscumpărat cu prețiosul său sânge“ și asupra acestuia nu poate stăpânirea să poruncească.

În aceste timpuri de grea încercare pentru ortodoxia din Ardeal, când apărătorii ei erau aruncați în temnițe, se ridică în Munții Apuseni — izvorul nesecat al rezistenței neamului nostru sub orice raport — călugărul Sofronie (Stan Popovici din comuna Cioara, județul Hunedoara), o figură de proporții legendare, azi de puțin cunoscută, dar care în istoria Ardealului a jucat un rol foarte însemnat. Conducător de adevărată dragoste față de legea sa ortodoxă, călugărul Sofronie înțelege să determine o mișcare revoluționară, însă pur religioasă, pentru a câștiga pe seama celor de-o credință cu el, bisericile înstreinate de uniți, și liberul exercițiu al religiei ortodoxe. Și de fapt, cu îndârjirea caracteristică românului din Munții Apuseni, învingând multe și mari dificultăți, fiind de mai multeori arestat și nu odată în pericol de moarte, dar totdeauna salvat de mulțimea țaranilor, cari îl priviau drept izbăvitorul lor din necazuri sufletești și trupești, Sofronie reușește să formeze un început de organizare bisericească pe seama ortodoxiei. Ține mărețe sinoade la Zlatna, Abrud, Ighiu, Alba-Iulia, ba cu strălucit alaiu, înconjurat de mii de țărani, spre spaima Sașilor se duce la Sibiu, prezentându-se episcopului sârb Novacovicu și generalului Bucov, trimis de Guvern spre lămurirea situației din Ardeal, și căruia Sofronie în termeni hotărâți îi expune dorințele Românilor ortodocși.

Bucov informează Guvernul, că liniștirea spiritelor e în funcție de acordarea unei Episcopii pe seama Românilor ortodocși, și din statistica făcută în acest scop, reiese

limpede că majoritatea covârșitoare a românilor e ortodoxă. Dar Guvernul și Bucov tenându-se ca mișcarea religioasă a lui Sofronie să nu ia alt caracter, intenționează să-l aresteze. Sofronie însă trece frontiera, se stabilește la Mănăstirea Argeșului, unde ajunge egumen, și moare probabil la anul 1780.

Am spus cîteva trăsături din preafrumoasa conferință a d-lui prof. univ. Dr. S. Dragomir, acest fruntaș fiu al bisericii noastre ortodoxe, pe care și-o servește desinteresat în orice împrejurare.

Și dacă-i mulțumim pentru conferință, totodată îl rugăm să ne înzestreze cât mai repede cu întreg prețiosul volum, în care mișcarea călugărului Sofronie, formează numai un capitol.

Colecta Soc. fem. ort. pentru catedrala din Cluj

Oficiul parohial ort. Cergid 100, Of. par. ort. Ponor 20, Pr. Constantin Peterian, Dama 50, Pr. Terențiu Popa, Mădăraș 815, Lucreția Pr. Gh. N. Nițu din Roman 150, Of. par. rom. din Călățele și Ftnciu 150, Of. par. ort. rom. Dâncu 300, Of. par. ort. rom. Ațintiș 110, Petru Both preot Săcătura 100, Protop. cerc. I, jud. Ismail 485, Of. par. ort. Chiuești 480, Of. protop. Hueșin 170, Parohia Studnia 60, Dna Nelly Popovici, Tecuci 1000, Traian Sava paroh, Bediciu 50, Of. prot. din Hueșin 590, Of. par. ort. Simionești 100 Lei.

Total Lei 4.900.—

Colecta anterioară „ 33.273.—

Totalul general Lei 38.173.—

(Va urma)

Ș T I R I

Predică. Duminecă, 11 Dec. c. la sf. liturghie a predicat pâr. protopop N. Vasiiu, în cuvinte bine dozate și însuflețite de căldură evanghelică făcând o frumoasă și sugestivă legătură între sărbătoarea Nașterii Domnului, de care ne apropiem, și între mila creștină inspirată din doctrina și fapta Mântuitorului, și pe care trebuie s'o aplice orice creștin, — și totodată întretesând predica cu îndemnuri pentru creștinerea creșterea a copiilor — datorie fundamentală a părinților.

Societatea academică „Credința Ortodoxă“ a studenților dela Academia teologică ortodoxă română din Cluj și-a ales pentru anul societar 1927—28 următorul comitet: Președinte: Todoran Isidor. Vicepreședinte: Gog Dionisiu. Secretar-general: Bunea Ioan. Secretar de ședințe: Todea C. Gheorghe. Casier: Avram Nichita. Bibliotecar I: Popeanăș Constantin. Bibliotecar II: Tarnița Paramon. Econom: Buiu Ioan. Controlor: Feier Zaharia. Delegat la Centrul Studentesc „Petru Maior“ din Cluj: Mureșan Flore. Președinte al Secției literare: Dragota Valer. Președinte al Secției de propagandă: Palade Coriolan. Președinte al Secției muzicale: Seviciu Caius.

Șezătoarea culturală dela Camera de Comerț. Duminecă, 4 Dec. după masă la orele 4 a avut loc a patra șezătoare culturală organizată de Societatea ortodoxă națională a femeilor române în sala festivă a Camerei de comerț pentru meseriași și ucenici. Programul a fost executat de elevele liceului „Regina Maria“ sub conducerea profesoarelor Maria Belu și Lucreția Nistor. Corul școalei a executat bucățile: „Lăsați pruncii să vină la mine“, „Corul fetelor“ din Vasul fantomă, „La fântână“, „Sus inimă“, „Țara mea“ și „Cântecul turturelelor“, dând dovadă că e un cor bine disciplinat și bine condus. După executarea fiecărei bucăți, din cari, unele au fost bisate, corul a secerat sincere și furtunoase aplauze. Frumoase și bine reușite au fost și declamările: Cea din urmă noapte a lui Mihai Viteazul (Anai Mihai cl. V.), — Se deșteaptă vovozii (Angela Ciocârlan cl. IV), — Sus inima (Margareta Ionescu cl. IV) și Țara mea (Elvira Petran cl. VI). Dșoara prof. Maria Belu a citit o instructivă disertație, vorbind despre Trecutul neamului românesc și stăruind mai ales asupra epeelor lui Mihai Viteazul, numit de turci „fiul dracului“, și a lui Grigorie Ghica, martirul răpirei Bucovinei. Au fost două ceasuri de școală și de adevărată înălțare sufletească.

O femeie răsturnată de un automobil își recapătă vederea. La Bratislava, un automobil în plină viteză a răsturnat o femeie oarbă, care mergea lângă trotuar. Șoferul a oprit automobilul și, spre marea lui mirare, femeia, care s'a ridicat dela pământ a început să râdă și să scoată țipete de bucurie alergând la el să-l cuprindă în brațe.

Femeia a fost 11 ani oarbă. La căderea ei sub roțile automobilului a suferit o zguduire de nervi care i-a redat vederea. Cazul este cercetat la facultatea de medicină din Bratislava.

† **Ilie Șerban**, preotul nostru din Chețani a reposat în ziua de 3 Dec. a. c. în vârstă de 71 ani și după un serviciu de 46 ani ca preot. Îndemnat de bune sentimente față de sf. biserică, reposatul a ridicat din mijloace proprii, o casă parohială pe seama parohiei, iar prin stăruințele sale s'a ridicat în anul trecut și o biserică frumoasă, pe care doria să o vadă sfințită de Arhiereul său. D-zeu să-l odihnească în pace.

Procentul mortalității la paraliza infantilă. *Făcându-se o statistică a cazurilor de paralizie infantilă s'a constatat că la sate mortalitatea a atins doar 10.2 la sută iar în Capitală 9.5 la sută. În comparație cu alte state mortalitatea este mai redusă la noi. Bunăoară în America mortalitatea a trecut de 16 la sută.*

Descoperiri arheologice în Palestina. Arheologi americani au făcut descoperiri interesante la Beth El, orașul lui Iacob și localitatea unde Ieroboam s'a închinat în fața vitelului de aur. Vasele de templu ebraice, ce s'au găsit, sunt foarte bine conservate. — O secție a Universității din California zorește cu săpăturile în localitatea Tel-en Nasbet, la 11 km. nord de Ierusalim. E vorba de vechea cetate Masifat din sf. Scriptură (vezi Samuel cap. 7). Aci judeca Samuel pe israeliți și tot aci era fortăreața în care Solomon își păstra visteria lui. Învățații spun, că această localitate, cu ziduri de 15 metri înălțime și 6 metri groșime, face parte din tipurile epocii de bronz. Profesorul arheolog Alt, din Lipsca, crede că datează de 3000 de ani înainte de Hr.

BIBLIOGRAFIE

Biblioteca Creștinului Ortodox Nrii 31—36 Într-o presă bisericească dela noi a luat act cu vie plăcere de apariția numerilor din Biblioteca Creștinului Ortodox, apăruți până la data de față. În sus titlul bibliotecii arată că nu e vorba aici numai de combaterea baptiștilor. Astfel în n-rii 31—32 eminentul teolog Gala Galaction îalmăcește „Tatăl Nostru”.

Broșura Nr. 33 este scrisă de părintele Dr. Ștefan Cioroianu despre rugăciune, cu scopul ca în familia creștină rugăciunea să fie o îndeletnicire zilnică.

În N-rii 34—35 arhimandritul Policarp Morușca scrie despre Căsnicia Creștină cu scopul ca cei ce s' pregătesc la căsătorie să-și poată da seama de importanța pasului ce-l fac prin căsătorie.

Broșura Nr. 36: „Despre sf. Tradiție” de dr. S. Șielovan, combate rătăcirea baptistă cu privire la Sf. Tradiție.

*

Daruri pentru cei mici de preot C. Gh. Vartolomei. Focșani 1926. Lei 5 exemplarul.

Sf. Ioan Botezătorul după evangheliile canonice de Pr. prof. Dr. Gh. I. Ghia. Tip. Ramuri, Craiova. 1926, Lei 30 ex.

PARTEA OFICIALĂ

AVIZ!

Prima țesătorie de brăe preoțești în România aduce la cunoștința On. preoțimi, că confecționează la comandă brăe preoțești din lână curată, din lână și mătasă sau din mătasă curată, lățimea și culoarea după dorință. 1 m. 300 Lei. Comande să se facă pentru 10 m. minimum, mai puțin neputându-se pune pe războiu. Adresa: Oradea, Str. General Moșoiu nr. 8.

Nr. 568—1927.

2—3

CONCURS

Pentru întregirea parohiei de clasa II-a *Cacova-Ierii*, din protopopiatul Turda, se publică concurs cu termen de 30 zile, dela prima publicare în „Renașterea”.

Veniturile sunt următoarele:

1. Salarul legal dela Stat.
2. Locuință în natură și superedificate corăspunzătoare.
3. Cinci jughere pământ cultivabil conform coalei B.
4. Câte o jumătate mierță cucuruz dela 174 familii, din cari $\frac{1}{3}$ parte îi compete cantorului.
5. Venitele stolare uzitate.

Reflectanții își vor înainta cererile lor justificate în ordine subsemnatului oficiu protopopesc, cu acărui prealabilă încuviințare se pot prezenta în parohie, pentru a celebra, cuvânta și a face cunoștință cu poporul.

Turda, la 22 Noemvrie 1927.

Oficiul protopopesc în conțelegere cu consiliul parohial:

Iovian Murășianu,
protopop.